

J. Pedersen: Det stillede Ændringsforslag har til Formaal i nogen Maade at raade Bod paa den Urimelighed, som klæber ved det Ændringsforslag, som blev vedtaget ved anden Behandling. Der kunde være Tvivl om, hvorvidt den Formuegrænse, der nu sættes, er den rette, om den maaske ikke er lidt for snæver igen. Der kunde ogsaa, naar man vil have en saadan Grænse, være Spørgsmaal, om den da ikke burde staa i et vist Forhold til vedkommende Enkes Børneantal. Det kan ikke nægtes, at Ændringsforslaget betyder nogen Forbedring i Forhold til det tidligere. Naar det Mindretal, hvortil jeg hører, ikke har sluttet os til det, er det, fordi vi mener, at Forslaget, selv om det ændres i Overensstemmelse med det her foreliggende, heller ikke er fyldestgørende, men at den Bestemmelse, man satte ind ved anden Behandling, er af en saa uheldig Beskaffenhed, at den Ændring, der her foreslaas, ikke paa langt nær kan raade Bod paa Manglerne. Det, der bliver tilbage, er jo det, at Grænsen skal bestemmes efter det skattefrie Beløb til Statskatten. Saa snart vedkommende falder under den Grænse, faar hun den fulde Understøttelse, uanset om den Indtægt, hun saa har, er større eller mindre. Om hun saa godt som ingen Indtægt har eller meget lidt, faar hun det samme, om hun trænger til saa meget eller kunde nøjes med mindre, hun faar desuagtet det samme; om hun selv er rask og arbejdsdygtig og kan tjene noget, om Børnene er syge, og hun derfor maaske trænger til mere; det faar ingen som helst Indflydelse, hun skal stadig have det samme. Dette er en saadan Mangel ved Lovforslaget, at Mindretallet ikke har ønsket at deltage i Ansvar for den Forandring i det af Folketinget vedtagne Forslag. Derfor har vi ikke villet tiltræde dette Ændringsforslag og ønsker ikke at stemme derfor. Vi ønsker, at de Herrer, som vil indføre denne Forandring, selv bør have Ansvar for det. En anden Sag er, at naar Ændringsforslaget er vedtaget, vil mine Meningsfæller og jeg dog stemme for Lovforslagets endelige Vedtagelse.

Indenrigsministeren (Jensen-Sønderup): Ogsaa jeg anser Ændringsforslaget, som det nu foreligger, for en Forbedring af det, der vedtoges ved anden Behandling. Dette gælder navnlig den sidste Del af Ændringsforslaget, hvor det klart siges, at de Beløb, der er Tale om at regne med, naar man skal regne med $\frac{2}{3}$ af det skatte-

frie Minimum, er de i Statsskattelovens § 8, 1ste Stykke, omhandlede, ligesom det udtrykkeligt siges, at det kun er for hvert af de Børn, der ikke er fyldt 14 Aar, at der gives et Tillæg paa 100 Kr. til den Indtægt, den paagældende Enke maatte have. Det er ikke en Realitetsforandring, men en Klargørelse af, hvad der — som jeg udmærket godt forstod, og hvad jeg ogsaa ved anden Behandling sagde —, efter hvad jeg forudsatte, var Meningen med Ændringsforslaget. Ogsaa de 4,000 Kr., der er sat som Formuegrænse, regner jeg for en Forbedring, idet jeg var enig i de Betragtninger, som det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) gjorde gældende ved anden Behandling; de Forhold, som han da paaviste kunde komme til at foreligge, hvis man ingen Formuegrænse havde, vil altsaa ikke kunne komme til at foreligge her. Men jeg lægger dog ikke Skjul paa, at der ogsaa ved en fast Formuegrænse som denne er overordentlig store Vanskeligheder. Jeg indrømmer, at de Vanskeligheder, der er ved Indtægtsgrænserne, ikke er de samme som dem, der fremtræder ved Formuegrænserne, fordi der, som jeg sagde ved anden Behandling, ved Indtægtsgrænserne er den store Vanskelighed, at der er det noget, der skal skønnes over, hvorvidt den paagældende kan antages at ville faa en Indtægt, der svarer til $\frac{2}{3}$ af det skattefrie Minimum plus 100 Kr. for hvert Barn. Men Formuen er som Regel noget, der foreligger oplyst, navnlig derved, at efter de nye Regler for Indkomst- og Formueskat til Staten bliver det alle de Enker, hvis Mænd ikke har været ansat til Formueskat til Staten, hvis Forhold der bliver Tale om at undersøge, og kun, for saa vidt de har de $\frac{2}{3}$ af de 6,000 Kr., der er fritagne for Skat. Jeg indrømmer, at det er noget lettere, Spørgsmaalet om Formuen er ikke undergivet Skøn — jeg vil nødvendig sige vilkaarligt Skøn — i den Grad som Spørgsmaalet om Indtægten, hvor der skal skønnes over noget, der er fuldkommen ubekendt, hvor der skal vurderes, om den vedkommende Enke kan antages at faa en Indtægt over de $\frac{2}{3}$ af det skattefrie Minimum. Men jeg gør opmærksom paa, at der ogsaa, naar vi sætter en fast Formuegrænse, kan komme mærkværdige Forhold frem. Jeg skal nævne et enkelt. To Enker har hver tre Børn og hver en Formue paa — eller rettere, deres Mænd havde hver en Formue paa — 6,000 Kr. Den ene bliver hensiddende i uskiftet Bo, hun kan altsaa ikke faa noget, for hun